

רובדין

בבגד אלא חייב לכוניו אלא שהדמיון ז'ל נכירא ליה שבבגל לאו זכ גם כן דברים שפיו לבין חבירו שאסור על כן לשנאות בלב של כן . וראוי להם שישו בשמש דבמה טובים וכו' ודחויז בהרי' כבירא ליה לכרמנים ז'ל שהכל בכלל שריי כחז שם זשה לשגו כשיחטא' אש לאש לא ישטמו ויחוקו וכו' עד אלא מזהו עליו להודיעו וכו' שנאמר סוכה טובה אח עימך ואחר כך כתב היראה אח חבירו שחטא או שהולך בדרך לא טובה מזה וכחידו למועב שנאמר סוכה טובה אח עימך רבין בלאו דלא הבא כלל גם כן הדברים המלות שכתב חז'ל . מזהו דבה היא קלונו להוכיח החוטא וכו' עד וכנסם בטי' זש שפוחה קחיתו לקחיתו כשהחטא איש ממנו לאש ולא נטור בלבבנו ולא החטאו לו שון אבל לפטונו לכוניו בנאמר וכו' ואם כן ימא נמי דרובא דיין בלאו דלא הבא כלל גם כן הדברים שפון אדם לחבירו אבל עיקרם דלאו חיירי בדברים שפון אדם למקור דשא שטס חזר על בלאו . ואם כן לפי דברים הל' עבדו נכחו תלמא סבי אלאו ואעפש דעברו בתלמוד חכס זה חז' דבני שומעיים ונטרו שהשאל בלב ולא יאמרו על פיו זשה חאמר שוכיחו אותו על פניו ולא קבל שוכיחה אם כן היה לכס לביטו ולפרסם קלונו נרבים כי היה בכה ולא ידס לטובה זשה כמו שהטעו בנפחם שהיה אחז בנכנס כמו שכתב הרמב"ם ז'ל בפרק סנו' במה דברים אמורים בדברים שפון אדם לחבירו אבל בדברי שמים אח לא חזר בו בשעת כלימין אחרו נרבים ומעלין חטאו וחמרפין אותו בפניו ומקללים אותו עד שיחזרו למועב כמו שעשו כל הכניאים בישראל עב"ל . ונראה לו דלא זה להכריז דני משה דבני מיימון זכר לדיק בדרכם מן הכניייתא דערבין שהבחי לעיל דקדמי יבול לא יבנו ולא יעברו ולא יקללנו וכו' וזה והחמה מה שכתבתי למעלה שגם סרב רבי משה בן מיימון ז'ל מודה לפרוש רש"י וסבי הוה לכו למעמד להכריז תלמי' סבי לא להכות' בקולותם לבנים בהרהר ולא עוד דאי' כוס קיימי' אפי' בהכור חו' דלפי דעמי שיה עיקר חונתו הכתוב האומר לרוב מכס רעהו נסחר והט"ג והחמיו ז'ל דרשו פסוק זכ על כל לשון הרע מ'מ בנדין דידן בולאו חיתיהו ציה . ז'ל' מכל הלין עמי לא יאמון שפוט בני הליחא סבי גזויי עולם בנפש כזה ובחש שחו' בנו בירושא פקו פלויס ז'ל חו' מחוייבים לשבות עליהם ולקבל בירושא ודכריהם בלאו ולא ביוגא ואפי' יושב פון חו' חמה ז'ל ליימי' ליה . וז'ל' החכם מהכריז רפאל ליי' דהל כל אותן הממוצות שהחמיר על עצמו פון חומרות כהשמצו וגו' מן דיעה כי אפי' למיחס לא מעבי רק על שהמרתו משמרת אחר החרטה ובבא ההורחות יעמוד כמקדם . ופלט על חמיו יבאר הדרון שהט"ס יעיס במוחחס משמרת חיס ונכרה ושלום . איי סוף הפירוש בלחמ ונבאשפט ונכרה לכבוד ס' וחרתו הקדושה מאיר הקטן פון מהכריז גדליה ז'ל חתן המ'לך הנאון מהכריז'ן ספי' וס'ס :

שאלה יד תהגדל על כל ויחטותם כבאך למעלה אחוסי מחותמי אבר לו שלום . אודוח מה שגאל ממני כ"ח לעיין בדינא דרלובן השיא אח בתו בעור ויעקב אחיו קיים ונתן לחתנו בער שחיוב לבחו ולחמו אלף זעורים ואלו אלף זעורים מחוייבים יורשיו לשלם אלף בנידיה חסא בוד הירושם שאלם ירע לתח לחתו חיי חלק זכר בכל דבר פון רחוי הן מוחזק יהיו נפטרים מן החוב סגיל והנה מת דרלובן במיי יעקב אחיו והמ"ח מתו יעקב אחיו והתקן חובת חיי חז' גם בירושא יעקב כי אמר שסם רחויים לגבי דרלובן חמיו ושרי כחז' ל בומוחזק וכרואי ויוסוקים משיבים כדאי ירושם ליה לך מירי כי אנו יורשם אחי אביו והיא חובת שמיים לורי' ז'ל ס' מ"ט והחובת מהכריז' כ"ן מקראתא ס' א' והחובת בגאונים סגיל מחננדים זש ליה מסכ"מ מחייב הירושם והסכ"מ מחס הירושם ומכ"ח כחכ שנהלם לך דברי מהכריז' ורבים אשר אחך אך קמו קינח וימאשר חזר גם סמח חכמים שמיים וזומרים שפון לשריעה פון תשובת בגאונים סגיל וממילא מוקמיין סממן בחוקת יורשם . ובקש כ"ח ממני לתוח דעמי בנדון זש וסכה לאפש פנא' לודיע למטב'ת דעמי בקינים . וזומר :

תשובה מחחר שואכס מההפשיס ומהפוסקים וההטוב מיימור דליחסא בפרק מי שמת דף ק"ח פן שמכר בנכסי אחיו בחיי אביו ומש' כני מוליא מיד הלכותו שסכנהא ספוקא סוף מטעם דלמר החס דמי' אמר אלא מכס אביו דלאכא קאחיתא וכחתי הסחי' ובשפיע

וכראש' דחא' דמס' אינו חייב לסחור וכן הסור בש' ר"ח נהן טעם לדבר משום דהן בכ"ח פן מכה אחי אחיו ומתקן מוכה בדינה דפיטו ב"ח לא גבי בבכ"ג דשא לעיין חזרה דמס' אינו אלא בכ"ח ואפי' אי חמריק דב"ח גובה מן הרואי מ'מ סכא אינו גובה מטעם דל'ל מכה אבוס דלחכא קא חיתיה דמוכח שם בנוספות בדינה דכחטא שם בשם ב"ד ומאיר דפירש דשאי ממילא דבן שמכר וכו' לא לעיין מכר חיירי דרתי סמכר אינו מכר מטעם דחין אדם מקים דשפ"ל אלא לעיין חזרה המטעם איירי וכו' ובקשו ההוספתי וז'ס אחתי מאי פריך ולימרו חבין זבין וכו' דלמא סיינו טעמא משום דחין ב"ח נוטל בדיהוי ב' עד וקמא ז'ל דוקא בחובת אבס אבל ב"ח נוטל בדיהוי וכו' ר"ל ולכן קאמר שפיר ולימרו חבין מכה אבוס דלאכא קא חיתיה חין הוה בבגנות אשרי' שמ דככס"ג חין ב"ח גובה ממנו חלוא שבמקום שלא מלי למימר אלא מכה אבוס דלאכא קא חיתיה כגון טיבי שפנלו לו וכבאש לאחר מיתה מהאי חמו שפחיו מן האב חין וכולין לירי כן חס מכחו כחכ בשם ר"י ושאפ' כשפוק בדיני רי' ב"ח גובה מן הרואי וכו' וכן משמע בדינה ממתיקין דנפל הדיה עליו ועל אביו ומת וכו' יורשי סכא חומרים ככן מת דראון וחמ"ח מת סכא זב"ח חומר סכא מת ראון וכו' וחמריק בגמרא מאי לאו יורשי בני וכו' . מבוהל המש בדינה דחין ב"ח גובה בבכ"ג וכן פסק בעור סוף ס' ק"ד אלא שכתב שם דהוי מטעם דחין ב"ח גובה מן הרואי מ'מ עב"פ מוכס מהכל שחין ב"ח גובה מבכ"ג או מטעם דמי' אמר אלא מכה אבוס דלאכא קא חיתיה או מטעם דחין ב"ח גובה מן הרואי . נכר זש מולחי סכסי' כבור ח"מ בכי' ק"ז כתב חז'ל כותב בפרק התרומות שער מ"ג ליש שכתב בשפירו דלקיני ומח' הדיה בכבאש וחמ"ב מחו מורישיו יורשו בניו מכה חייבס כחכ כראש' ש"ח גובה מאוחון וכבאש מסא דבכריקן במי' קמח פן כהן מוליא מיד הלכותות זש שקסס דיני ממונות וכו' וזכר ח"מ דלא גבי מנן כטס מיידי דיין שפון דרלובן לא זכר בסן ב"ח וכן כתב בהמב"ן וכו' ט"ם ואשהחוסם על סמראש חס ינלוו דברים הל' מפי הרמ"ם שבדי בכבודות אורף פירק יש כבור כחכ כראש' ממך בנכפון זה ח"ל שם ושמיק מיינס סא דהקן בחתימתו אלא סכאש בכחובתה ס"ה ב"ח דגא גבי רחוי וכו' ורלוא דכרינו ופריה שגבא סא דהקן ולא סכאש בכחובתה ככל עמלוי כחובה שמו וכן ר' ז'ל כתב דמספיק ליש מייחס וז'ע דמסוב כהנה סיא בפרק טי' שמה דחין ב"ח מוטל בדיהוי בבמוחזק דהקן ופל הדיה עמי ועל אביו וכו' יורשי סכא אכורים כהן מה דראון וואחר כך מה סכא וכו' וחמריק מין יורשי כהן בריה דחומרי' כבקוס אב קאחיתא אבוח' ב"ח לא גבי רחויים וז'ע על פי דכתב לם דחקי עב"ל . הרי לך מנואר בדינה דכראש' ס"ל דסידי דמח' כהן וואחר כך מה סכא לא גבי ב"ח מונסי סכא משום דכ"ל דחין ב"ח גובה מן הרואי : **האמנה** דבדי הרמ"ם הל' נפי בגריה סס סג' סאגיה דשמסתין דסוף פרק מי שמה דמס' במעט בדינא דכשמוקי לה מאן יורשי בני לא הוי בעס דמתתיקין משום דחין ב"ח גובה מן הרואי ככברת הרמ"ם דבכורות אלא מטעם הוי משום דמי' אמר אלא מכה אבוס דלאכא קא חיתיה דמס' בסיק בגמרא שם ואי ס"ד לא מלי אמר מכה אבוס דלאכא קא חיתיה כי מה סהן ואחר כך מה סכא מאי חוי וכו' וכן בשיטת דמטני לא וכו' וזהררעא משה שן להכיה דש"ל להגמרא דב"ח גובה מן הרואי דאם לא כן מל"ן לכגמרא דעמא דמתתיקין משום דמכה אבוס דלאכא קאחיתא ימא דעמא דמתתיקין משום דחין ב"ח גובה מן הרואי . וכן יושב מטעם דל'ל סכור מ"ה סוף סימן ק"ד במשך אחרי דברי כראש' אחיו הכוכרים ומפרש טעם דמתתיקין דנפל הדיה עליו ועל אביו וכו' מטעם דחין ב"ח גובה מן הרואי . (ישנן על דבני כראש' שלא יח' כשהחין אהדי ס' סוניית הגמרא בפרק מי שמת ופרק י' בכור לביסא הסופות) :

ארא ז'ל שזל ע"כ שהראש' דפרק יש כבור מיידי בדיהוי ככנין נכסי אבוס דלאכא ופון ס"ל דס"ל דס"ל דסי' מטעם דמי' אמר אלא מכה אבוס דלאכא קא חיתיה דכרואי חס מיידי שם מחתיקין ונמרא דפרק יש כבור גבי כבור כרואיא חסס כבדויא וכמו שכתב לקמן ולכן כתב הרמ"ם שם דחין ב"ח גובה מאוחון רחוי ופון ר"ל מטעם רחוי אלא מטעם דמי' אמר אלא מכה אבוס דלאכא קא חיתיה וסיינו ממך כשיסא סאגיה דשמסתין דסוף פרק מי שמת ובשפיע

אח"ל דלאו קום נמי ככלל ר"ל ראו. שיא כנר בשעת מקום
 בידם לתת לו לאלל אם יסיה יעקב קיים בשעה שיראו אורשים
 לנחלת ראובן חין עדיין ירושת יעקב ביד אורשים שיכולין לזאת
 להחזיק חלק בה שפרי ויכל לעשות בשלל בחייו כל מה שירצה
 וליתנה במתנה בריא וש"מ לכל מי שירצה וגם חין ידוע ומבורר אז
 מחר עומן יעקב שיעולם הירשים לנדרו להם אם טוב להם לתת
 להחזיק כך החוב או חלק הירשויות לכך מן הסבירא שלא היה כונן
 לראובן אלא על ראו' הסבור בשעת שפחה החלוקה. ועוד כיו' אז לבני
 הירוש'ם כדבר שג"ל קאמרינן ח"כ על פי שכתב לנו בסתמא כן
 בעומקן סן ברואו לא נחכוין אלא לראו' שיהיה אז בעולם. וגדולה
 מצ מינו דאפילו לרבי מאיר דאיהו ליה ארס מקנה דשב"ל מ"מ
 אם הקנה לארס בסתמא אמרינן שלא נחכוין אלא לרבי שבא לשלום
 דאיהו אפיק וזי טולין דף ק"ח ויכל מקנה דשב"ל לר' אבהו לר' יוסף
 בר אמאי דאיהו חיעול אחתי כאלחד מן הכניס אמר רבא ונכנסים
 על עכשו ונכניס בבואם לאחר מכלן ופי' רש"כ' ונכנסים על
 עכשו שאם נחרטו כנכנסים בשעת חלוקה אינה נועלת לא באחון
 קרה לו בשעת אמירה דאין ארס מקנה דשב"ל לר' אבהו לר' מאיר
 דאמר ארס מקנה דשב"ל כיו' מילי דמפרש אכל בסתמא חין ארס
 מעלה על דמחו דבר ברואו לו לנא להקנותו אלא לרבי שהוא
 עומקן על הלכך כך אהיה ידע על הסתמא דמסתמא גלא ינחון לס'
 אלא נכנסים שיהי בנחום שעה עב"ל. ה"ס בנדרן דין דאמרינן
 דאף על נב דכתיב ליה בסתמא כן בעומקן כן ברואו דר' השהו
 על הסתמא ודמרינן שלא נחכוין אלא לנחום ראו' שיהיה אז
 בעולם בשעת החלוקה ולא לנחום ראו' שיהיה בעולם בשעת
 החלוקה ואפ"י שהוא נחשוין לקנות לו אפילו דבר שאינו עתה
 בנפשו מ"מ אמרינן שמה שאלם לבניו שיהיו בשעת החלוקה לנחום
 לא נחכוין אלא לנחום ראו' שיהיה אז בעולם ויהיה בידם ליתנו
 לו ולהקנותו לו מה שאין כן ברואו של ירושת יעקב אם הוא בשעת
 החלוקה מי שאין ביד הירוש'ים להקנותו לדין שאינו ק"ל חין ארס
 מקנה דשב"ל זה ר"ל בנדרן וכו'. אכל ארס כנר מנח יעקב קודם
 שבאו הכניס והחזיק לחלק בכניס' ראובן והגיע ראובן נכנסים בדי
 פריעה החוב או מקנהו על דרך שכתבאר למעלה בנדריו בסבירא
 טהנתו להכניס שיכול שיהיו החזק למר או הפריעה לי אף חזכי
 מנכסי ראובן חמי אז חתנו לו חלקי ח"ו גם מכבד יעקב מכת
 התנאי שפחה נשח"ו דכנר לו או בעלנו לו חתנו או יתנו לו
 חמי חלק ירושת גם ברואו בסבירא הגאון מהר"ש לוריא ולא בסבירא
 מהר"י ל"ך מקראתה :

נבדה שסבירא בנדרתו מסוגיית הסוכפות שהנחית נחתינו דנרינו
 דמותה עתון דברים שחף לרבי ראובן שנת נובה מן
 ברואו אף על פי כן לא גבי מנכסי אביה דאבא ורש' לנחום ר'ד'
 גם כן לזה דאף על פי שכתב לו בעת'ן כן ראו' כן עומקן לא גבס
 מנכסי יעקב משום דמלי הבן לומר אלא מכת אביה דאבא קא תחניא לא
 ל"ל דלא דמי דב"ח לא אחי לעולם מכת אבא מכת אביה שפחה
 שפחהכד ל' ראובן אביו ולכך הסבירא טהנתו בשלא היתה ראובן
 כנדי פריעה הובו שחף לפי כנרת האומר דב"ח נובה מן ראו'
 אח' היינו משום דכל דבר אבא מכת ראובן הוא בכלל הסעבוד
 אכל מ"מ מרואו זו רדיינו מנכסי יעקב אבי אביו לא יגבה משום
 דלא נכתבונו לו לנ"ח נכסי יעקב כלל ואם נא כנ"ח לנחום מכת
 שבאו עתה ליד כן ראובן מלי אמר שלא נא ליד מכת ראובן אביו
 שנחייב לו אלא מכת יעקב אבי אביו שלא היה לנ"ח כ"ש שפחה
 על נכסיו. אם כן לא כ"ש שפחה על נכסיו אלא מעלה ולכך
 חין כאל מקור שיהי הכ"ח לעולם מנכסי יעקב דרנר שלא לו עליו
 שפחה שעה אחת מעולם חין נכח בעל חוב לבנות ממנו אכל ב"ד
 שכתב לו חמו שפחה לנחום אף והדינ' ומחייב הירוש'ים לגלס'
 אופן או ליתן לו חמ"ו בכל דבר כן ברואו כן בעומקן כיו' כאלו פי'
 בנדיא או ששאלו לו הירוש'ים להחזיק ארסיה מנכסי מעבדו שהדינו
 לו לחטו או שיתנו חמי חלק מל דבר אפילו מהנכסיה שאין
 משפחה ל' ול' חל מליהם שפחה מעולם עתון מנכסי יעקב אבי
 אביו ולכך כשני בעומן חמו כנדי פריעה ארסיה וסירוש'ים
 אירס רויח'ם מנכסי מלס' להחזיק חס' חמ"ו בעומן ראובן
 ליתן להחזיק חלק כן בכניס יעקב אבי אביה שפחה כן החזו
 שיתן לו גם מנכסיה שלא שפחה על מצד המכוב ששלם מכל דבר
 שיהיה בנחום בשעת החלוקה אף אם אכל נא מכת :
 אלא

וכשיפחה הסוכפות שם . והסוף דספר התרומה דכתב בשם הר"ש
 דב"ח נובה מראוי אירי ברואו שאין יכולין הכניס לירש אלא מכת
 אביו וזמנת סכום רצוי נכתבו בגמרא ארסי שם שכתבנו למעלה
 בנדריו ולכן נכלל שפר התרומה שם בשם הר"ש דב"ח
 נובה מן ברואו וכן דייקא לישנא דספר התרומה שכתב ליה שכתב
 וכו' אלא כן מחר מערשיו וירשו כיו' מכת אביו וכו' משמע נהדיא
 דאיהו אפילו עתה עשיר עשויין כנדי ברואו שפחה הסוכפות דפרק
 מי שמה כמנהגו ככל דוכתי וכן מוסר ר"א מראש מדברי
 קשה נמשך אחר שיטת הסוכפות שם (י"ג) על הפור ח"ש סימן
 ר"א וסימן ק"ד שלא יהיו בשידון האדרי ואפוא מנח' מהר"ל ז"ל)
 אלא דבסוף סימן ק"ד שכתב דין דמחייבין לנכלל חניה עליו
 וכל אביו דמשמע מדברי מפרש פנח' דמחייבין מנח'ם
 ראו' ולא מנח'ם דמלי אמר אלא מכת אביה דאבא קא תחניא
 וקאל כנדי הסוכפות דפרק מי שמה ח"ל דכעתה הסוכפות
 ס'ל אלא ששק בסימן ק"ד נמשך אחר לשון הר"ש דפרק
 יס בנדר דנקט דבריו לכוון דאין כנדי אכל לנחום קאב"ה
 דמיתא גם הוא ס'ל דעמיה חיי משום דמלי אמר אלא מכת
 אביו דאבא קא תחניא כסברת הסוכפות דפרק מי שמה וספחה
 על דברי הר"ש והסוד קשיא הסוכפות מנח' :

ועתה

חין אלו מנכסיים לכנסו לירשת דברים שכתב מהר"ש
 לוריא ז"ל שפחה בנדיי הפור סימן ק"ד לחיין שלא
 כשיטת הסוכפות . וכנ"י ר"א משמע שפטור ומשך אחרי דברי
 הסוכפות הכנסיים ומהם כול ליכך שיחה סינגיא לפי כנרת הפור
 דשימש הכרואה שלפי דבריו עולה אכל כהון. כוף דבר הכל נשמע
 דמ"ס לכל כשהוא חזון סוף ח"ל וכן שאין ג"ח נובה מנכסי
 דאביו דאבא יהיה מעטם ראו' או מעטם דמלי אמר מכת אביה
 דאבא קא תחניא ואמר דברי החלום וכלקן האלו נכח להכריע בין
 השונה בגמרא הנ"ל ב"ד' ולומר מי מחלק שיעקבו קל כל ב"ח'
 שפחה בנדיי הוא ש"ח לבח' כנכסיה מנח'ם . דל"כ לא היה
 נובה מהנכסיים שלא חיו לחמו בשעה הנחית כדאית' במדברי בפרק
 יס עתון פסק ר"מ הנוון לבח' ולמחו נחתינו כנ"י מהיום ולאחר
 מיחה ליעול כאלחד מהנכסיים הדיני' דלא הכניסו לאחר מות חמו
 כנו כיוס' המחנה או מנכסיים והמנכסיו יעול כפי חלק המנעו אכל
 מנכסיים בשעת נחית המחנה ונחריב בשעת חלוקה לא יעול מקבל
 מחנה אלא כפי מה שהיו בשעת נחית דאין ארס מקנה דשב"ל וכו'
 עכ"ל ופנימה זה נכנסים בנחיתו לבחוד שח"ו נובה ש"ח ועיקרו
 הוא ש"ח אר' כמה עתון הנדרים לסירוש'ים לסנחו בחלק ח"ו הוא
 לחועלה הירוש'ים וכל כן אפי אומר שח"ל חין בעומן לראובן כנדי
 פריעה הכך אלק' וזכרים אלא כנדי פריעה מקנהו הירוש'ים רויח'ם
 יתכן להחזיק לנחום עומן כנדי פריעה חוב או שלא היה שום עומן לא
 ויכל החזק לבנות שום דבר מעומן יעקב אבי חמו שפחה אף לפי
 סברת הש"ח וכו' ח"ל חין להחזיק שום זכות נכסי יעקב
 אלא מכת התנאי שהסגה עמו או שישלם לו חובו או יתנו לו חמי
 חלק וכו' אפילו מן ברואו והכי לא היה חמו עומן כנדי פריעה
 החוב וממקום שאין כאל' ירושת חין חייבים לפטור חוב כל אביהם
 ומנכסי יעקב אביו אביו . הדי כן ברואו למעלה שאין שום כ"ח
 ויכל לבנות חוב וסחייל וכן שפחה סחוב חין יעול לבנות הירוש'ים
 משלל נחלה גם כן חמי חלק ירושת חין חייבים ליתן לו חלק חמי
 זכר גם כן ברואו על כן לא יוכל החזק לבנות אלא עומן חמו
 שפחה חוב שאומר או חנו לו כל עומן חמי בעד חובי או אם
 החזק לחלק עמי חין חנו לו גם כן חלק ברואו ואם לא היה
 לראובן חמו שום עומן חמי שפחה הירוש'ים מכל וכל חס' שפחה
 חין דין לפרס . וגם בנחום עומן כניהו חמו או חייב שום בעומן
 חמו כנדי פריעה כל כך האלק' וזכרים ר"ל שאין יכול למר או
 תשלמו לו האלק' וזכרים וכן שפחה סחוב חין יעול לבנות הדינו
 מנכסי יעקב אבי חמו אלא חייב במה יעקב ונפלו נכסיו קמי בני
 ראובן קודם שצלו לחלק שם החזק נכסיי אביהם לראובן אכל חייב
 שפחה שפחה הירוש'ים לחלק שם החזק עדיין יעקב קיים נחיים
 חין הירוש'ים מחייבים ליתן לחזק חן אם חמי ח"ו בעומן ראובן
 אביהם ואמר כך כשימה יעקב חמי אביו חין מחייבים ליתן מעבדו
 להחזיק נלוס . דהסבירא טהנתו דכתב ליה דהנדרים ביד הירוש'ים
 דאם ירש לתת לחטו חמי ח"ו ככל דבר כן בעומקן כן ברואו אפילו
 אלא

מדר"ם

שאלה יח י"ט

רובלין

וה'ג סיכי עזיר כב"ט דהא ל"ח חפי' מוכרת בזריוסין לכתחלה לא תמטר . אכל קושיא ו' אינן קושיא מומדת בדבדי סרי"ף שכבר קטפו אותה החוס' על פרש"י לרב זביר דמגיס המטת בדבדי ר"ג ואמר מי יומטר' ונתנה וקוים וא"כ בין ל' יהודה ובין ל' מינה בן עקיבא לעמים מוכרת לכתחלה . וא"כ פלוגתא דכ"ט ובי' מי טאכא , ועירכת ר"ח כחכתי החוס' שגורם במהני' מוכרת ונתנה לרב פפא דלא מגיס מהחייטין ומחני' היא ר' יהודה אליבא דר"ג וסריך בגמ' ולי' יהודה כב"ט ומשני דל' יהודה לא החלקו ב"ט ובי' בדבר זה וא"כ אף בלא דבדי סרי"ף בין לפירש"י לרב זביר ובין לפי ר"ח לרב פפא על כדמות לריבוס אלו לומר בבא זו דמתניתיין דתמיני עד שלא נפאה ונפאה ר"ג חומר וכו' לא אחיזא כבי' דרישא דאמרי לא תמטר . אלא דלפי גרסת ר"ח איכא לוימר דפלוגתא דר"ג ובי' דרישא רבי מינה בן עקיבא נפאה אבל מ"מ היא בבא דמתני' דעד שלא נפאה והפאה דאחיה כה' יהודה אליבא דר"ג לא ס"ל היא פלוגתא דר"ג ובי' דרישא וא"כ לא נהדרט בזה שום חדוש קושיא על סרי"ף . ועוד יתבאר בסמוך סברת סרי"ף בזה שיתבן קושיא סביבתי וקושיא כה' שבתקא כ"ח על סרי"ף שכבר דייקין מינה ל' מינה וכו' יוחזר ויותר ס"ל לקשטות ל' יהודה וכו' עדיפא מינה הוב נר לקשוי' דלפי קשטות שלכבר סרי"ף למסקנא דשמעתי' אחיה פלוגתא דר"ג ובי' דמתניתיין דלא כמחן דלרבי יהודה ספיקו' בעד שלא נפאה ונפאה מוכרת לכתחילה וכו' בטברית עד שלא נפאה וא"כ לא אחיזא כבי' מוכרת לומר דלא מחלו ב"ט ובי' דבר זה ונר' מינה בן עקיבא ד"ט בגמ' דאמר דלא חלקו ב"ט ובי' דבר זה וא"כ פלוגתא דר"ג ובי' מי שפאה ושאר' עמי ס"ל להגמולא למישרט לפי' של סרי"ף לרב זביר דמגיס סרי"ף אחיזא חוס' מכרה וכו' ופי' הוא דר"ג חפי' לכתחלה וא"כ לכו' אפי' בעד שלא נפאה ונפאה מוכרת לכתחילה בין ל' יהודה ובין ל' מינה וא"כ שובי' כבי' וליכא לטעמי' דאמרי דלא נחלקו ב"ט ובי' דבר זה דל"כ פלוגתא דר"ג ובי' דמתני' מי שפאה . כהם שלל הקושיא הללו ונללות במה שיקטפו החוס' ג"כ על פי' רש"י ואין בזה שום ההדרשוט שפירושו של סרי"ף ולא נלטרך לרבנן עמי לפירוט של סרי"ף מלפני' מ"מ קרתו ממ"ז מתי בהלון מבייבי' כ"ץ זוק"ל שיש בב"ה לקושיא כלל קתא ישוב' לפירושו של סרי"ף מ"ס שאין כן לפרש"י ואזו זה דסרי"ף ז"ל ס"ל דלפי שינויי' דרב זביר בין ל' יהודה ובין ל' מינה וכן לרב פפא אליבא דר' יהודה דס"ל ל"ג דלפי' בעד שלא נפאה ונפאה מוכרת לכתחלה : לא אחיזא ר"ג לא כבי' ולא כבי"ט מההו דעד כלל לא אחרי' ב"ט דמוכרת לכתחלה אלא דוקא במוכרת בזריוסין קודם שנפאה אבל נפילו על עד שלא נפאה ונפאה ומוכרת לאחר נשואין אפי' ב"ט ועוד דלא תמטר לכתחלה . וא"כ ליכא למפרש לרדיוס דר"ג שיק ב"ט ועבוד כבי' דהא כבי"ט נמי לא אחיזא וכו' מוכרת אלו לומר דר"ג ידע שפי' דר"ג ובי' פליגי דבבר זה אלא שהוא סברא דנפשיה קאמר שלא כדבדי זה ולא כדבדי זה . ואין כ"כ מן החימוט דבבבט משניות מ"וין כן אבל לרב פפא דאמר דר' מינה אליבא דר"ג לא עד שלא נפאה ונפאה לא תמטר לכתחלה דייקין מינה אלמלא דעד שלא נפאה ונפאה אפילו לכתחלה דהיינו ממש כסברת כ"ט דס"ל דבמוכרת בזריוסין מוכרת לכתחלה אבל לא לאחר נשואים ולכן פריך עליו שפי' ובי' שיק ב"ט ועבוד כבי"ט והולך נשואין דלא חלקו ב"ט ובי' דבר זה וק"ו . ומעתה יתבאר הכל . אלא שדעוין יש בקרקע בדבדי סרי"ף כהם שלל מנחנרי' כ"ח על זה במכתבך שלפי' לשון סרי"ף שכחב כאלו בברייתא דר' יהודה שכחב חז"ל ת"ש דתניא א"כ יהודה אמרו לפני ר"ג הואיל והארורה אשתו וכו' עד אמר לבן אבי' אף זו שפלה לא משתארתס לכתחלה לא תמטר וכו' מנחנר כהדים מדבריו סרי"ף כדבדיו כהדים דבין לרב זביר ובין לרב פפא אליבא דר' יהודה ס"ל ל"ג דלפי' דנפלו לה עד שלא נפאה ונפאה מוכרת לכתחלה וא"כ הוא סותר למה שכחב כאלו בפירוש' דברייתא אלא שג"כ שסברטס הכיכסה בדבדי סרי"ף כאלו שפירש' בברייתא כן ז"ל אלא אף זו שפלה לא משתארתס אש מוכרת ונתנה קיים וכו' וכבר פי' סרי"ף לעיל מזה דכל היכא דקמיא אש

מכרה ונתנה הוי פירושו שמוכרת לכתחלה ובלאו הכי ז"ל מחילוקי טוסחאות יש כאלו דהא דבדי סרי"ף שכחב כפי' סרי"ף אינו טעון עם פי' סרי"ף וז' שכחב בדיק' פ' זה הניח' ר' יודא לרא' וכו' אין לסאריך יותר שש"י לפניך דיעא אין נפקותא כלל פירוש' שלל דהא כבר פסק סרי"ף בריש פרקין דרב ושמאל . וזולה זו אש יתחדשו אליבא עור שאלוה בדבדיים והאלוה כהני עוק' להשיב לל פלוג' כי בלאס חפתי . תלם מאיר לעירי וכו' :

שאלה י"ז

דולם מי' מנאר' עמוקיס . מפרק סריס ומקיס . בחרוה ומקיס . והוכי מחזיה ר"ג ור"מ האלוך המרוכס מוכר' ר' אבה סג"ל י"ץ וע"ס כלל המסחופיס כלל משלתו שלס . ע"ד אשר דרשמי ושאחמי אס שמין טעמה של קידושין לאפש בבחובה ונפאלח על מכת"ל שכחב בגבוחיו כל'ס ס"ב ב' שאין כשואוים והקדושוין חזריים מ"ן יש לו זה כי הוא נגד סבו ; דפ' מי שמת קמ' והוכריס מעמינה דברים לבלא ר"ג :

תשובה

דע אחוכי מי מהר"א ז"ל העתיק הגה"ס ז' מהשוכח מהר"ל ס' ס"א וז"ל קס והא דפסיק' פ' מי שמת מוכר סדרי קדושין לא סדרי קנחין מפי מורי ז"ל היינו בארוסא אכל בנפואה קדושין נמי סדרי . וכן ראינו דן הלכה למעשה אף כי קתא נמנמנן עליו מ"ש ראיית א"ן משיבין אח סארי כ' ונכר רישא גופא אזלינן עכ"ל . ובמיתה מיירי שם ולא בגרושוין ועיוין משס וא"כ והואיל וכבר כורה זקן ואמר שקבלס בירו נקבל אף מ"מ ריך ליתן טעם לכבסרז או שהיא סברא הפוכה לפי' המושכל ראשון שמן האיוריוסין לא יהי' הקדושין חזרוין וכן נשואין יהיו הקדושין חזרוין וגם היא נגד סובייחא דשמעתחא דפ' מי שמת ד' קמ"ס ועיוין קס : (ביאור סתיבא דסקי מי שמת מוכר סדרי קדושין לא סדרי וכו' לפי' סגורא שפוגט מהר"ל) . ואחשוב כי בעל סברא זו קושקש לו דלח' ההם שחילת הסוגיא דפליגי תחלי יקדושין או נחמו לטעמי' אז לא נחמו לטעמי' . ומהכא קאמר דאמר דר' פפא הלכחא בין שמת הוא בין שמתה היא סדר ביה היא מוכר סדרי קדושין לא סדרי סדר כה אחיה אפי' קדושין נמי סדרי ואימר אמר קדושין לא סדרי גזירה שמו' ואימרו קדושים חופסיס בחפות' וק' בגמי' פליגי הכי אמורי ומיין לו לאימרו הולתי סברא זו נחמו למימר דאפילו סדרי היא קדושי' לא סדרי מעטס דגזירין שמת אימרו קדושי' חופסיס בחמותה ונונין לו למד' גזירה בגמי' שלא דברו בה סתמיס דעד כאן לא פליגי אלא במתה היא ובקדושין אש נחמו לטעמיס אז לא חלל סדרה היא לא גזירה דליגי ביה ודחי בהא פליגי דרב פפא סבר דטעמא דמ"ד ס"ל דקדושי' איין חזרוין הוא טעמס דכל מי שמקנש כפתי' הלאה דמתרתי' ליה ומקנש ליה נפשה גמר אחיו נמי בליביה והיכי לא סיו קדושי' בתמהה גמורה לטעמיס שאפי' תמות ולא יוכס לישאנסי ס"ל חזרוין ולא יחזרו לו אבל בסדרה היא ליכא למ"ד שיתמר דלא יחזרו יז על אחי' שסבדר לא סקנה לה הקדושי' אפי' למ"ד לטעמיס נתנו ולכן פסק הלכתא אפילו במתה היא קדושין לא סדרי דסכתחא כו"ד לטעמי' תמו אלב בסדרה היא אפי' קדושין נמי סדרי ואימרו ס"ל דלאו היינו טעמא דמ"ד ס"ל איין חזרויס אלא טעמא הוא דלכסי' ס"ל דאיין חזרויס ממוס דחי סדרי גזרו שמת אימרו קדושי' טעות היו ולכן חזרו . ויאמרו קדושים חופסיס בחמותה או בגמיה ושאר קרובותיה וק' במת הוא שייך אחי' טעות דחי קדושין חזרוין יאמרו קדושי' טעות היו וקרובי' אחי' אחי' טעות בה אחי' קת' בגמי'ס יבוס לו בקרובותיה ס"ל ודיבוקן השתא לאומי' לטעמא דר' לי בעלי' וקאמרו נו . ומ"ד חזרוין לא ס"ל גזירה שמו' יאמרו וכו' ובהא פליגי סהניסיס לאומי' דמר סבר גזירין שמו' יאמרו וכו' ומר סבר לו גזירין . ולכן פסק אומי' דלפי' בסדרה היא קדושין לא סדרי מעטס שמו' יאמרו דאמרו דהלכתא כחמויור . וזה טעמא לא שייך לומר בנפואה שמת יאמרו קדושי' טעות היו הכל יודעיין דבנפואיס ליכא טעות טעות דלפי' בקדשה על הגזירי' וכבהס הכח פליגי רב ושמאל' פריך סהני' וס"ל לרב דק"ל כוחהס באיורי' דלריבא בג' או מעטס כיון שכבסה חתס אחוני' אחתיה לנחמי' אז מעטס שמו' יאמרו חלם עובס בעיילו' בעילת' זמות . ועוד אמרינן בגמול' בה מומיין וכבסה לרשות כבעל חוקק אין אדם שותה כבוס' אלא א"כ נודוקו והאי ראה ותפשיס' היא הלכך ליכא טעמא קדושוין טעות בגמיה' ועל"פ מילתא דלא שכחא היא שיעטון טוען קדושי' טעות אמר נשואין ולכן ליכא לגזור בגמיה' גזירה שמו' יאמרו קדושין חופסיס בחמותה ולכן ס"ל לחבוס סוכר

מהרם

שאלה יט ב

רובלין

החבר דנגשוואן ל'כ"ט לא נתנו הקדושין לטובים דלפ' למ"ד דהיא לים און חורזין לזני אלא מטעם שלא יאמרו קדושי עטוחו היו ונגשוואן לא שייך כבדא זו כך היא סברה אמימר דק"ל כותיה כמו בפסקו כל הפוסקים ולכן פסק בתשובה ה"ל דנגשוואים הקדושין חורים כן נראה לישב סברה התשובה המכרזת: **א"ת** שלפי סברה זו יקשה עיינין אם מטעם כבדוואי דשעתה לא חפלו למ"ד לא נתנו לטובים מודה דבמה שאין און חורזין הקדושין מטעם דתן לי צעלי ושאמה זו . וי"ל למ"ד לטובים נתנו וכדמקמי לעיל מיניה לעולם דכ"ע ויכול שהאמר חט צעלי ושאמה זו וכו' והה טעם סייך נמי דגשוואן ואם כן יש להקשות על מהכרז'א בעל הג"ס זו דלמא ס'א דכזה דנגשווא מהר"ל שקבלה צידו דנגשוואין קדושין נמי הדרי סינו דבמה היא והוא בחיים או שמה אחר כך ובמקום שהקתה סקלה להחזיר הגדווא ואין הטעם דבשנין זה איידי שם לוחם התשובה אבל דמה הוא והיא בחיים אפילו דגשווא לא הדרי קדושין אף על גב דלא שייך טעמה שמה ואמרו קדושין תופסין וכו' דגשווא מכל מקום און חורזין קדושין מטעם שהאמר חט לי צעלי וכו': **א"ת** יש לישב דעל כרחק התשובה המכרזת ס'ל דלמסקנה דשעתהין דלסק אמימר לא ס'ל היא אלא ס'ל דלמ"ד אין חורזים און מילוק בין מה הוא וצ"ע ממה היא או הדרא היא בכל ענין או הטעם דלין מקום און חורזין גזירה שמה ואמרו קדושי עטוח היו דגמה הוא נמי שייך גזירה דלעיל ולא ס'ל כלל עטמה דתנו לי צעלי וכו' מטום לעולם הקדושין חורים אם לא במקום ששייך זו גזירה הכי שיק' על טעמה למטמן שיהיו הקדושין שלה כמו דגמה בעלה אפ"ס קדושין חורים דל"כ דבמה היא נמי דגשווא אפ"ס שלא שייכא גזירה שלא יאמרו קדושין תופסין וכו' מכל מקום יש לה סברה וטעם טובה שלא יחזרו הקדושין מטום דשגלה מהם בציורוסין יכול לומר דעל מנה שמתום בציורוסין עד שלא אשמה זו לא נחתו לס קדושין אבל דבמה מן הגשוואן אף כז' דגמה עמו כמה שנים למי יסיו הקדושין חורזין אלא ודאי לוחם התשובה ס'ל שפוט קדושין אין נחלטין לה לגמרי אלא במקום ששייך גזירה דשמה יאמרו קדושין תופסין כ' ואם כן יכא לחלק בין מהה היא או מה הוא דגשווא וכוין תופסיה התשובה פסק הלכה למעשה שיהיו הקדושין חורזין דגשווא דבמה היא ס'ה דבמה הוא שאין סברה לחלק ביידיה לפי סברה התשובה הכזר אלא בכל מקום חורזין אם לא בציורוסין מטעם גזירה . ומ"ד חורזין לית ליה גזירה זו וס'ל גם כן דלין חלק בין מה הוא בין מהה היא בכל ענין הקדושין חורזין כך נראה סברה התשובה: ואף על גב דבנותיה דשעתה לא משמע הכי אפשר שגוה נחטוין דמה שכזה שם דגשווא ס'ל. אף כי קת מגמתיא עניו מיש דראוין און משיבין את האר"י וכו' . ועליו צמוביל כתבי נחון לדרבו סייתי מאליין יוהת גדלויות וסברות וימוקוסים לאמה דבי וסברות שכתבי רק שאין עתה להאמיני סברת סברת הכתבי דביים מעטים . ומה שבקשה ממני להודיעך מהנה הקולוה להלכה למעשה דבין זה דע אסו' פסק ק"ק רובלין אין וסיגין להוציא מסך דכונה הענינה של הקדושין וכן שמיין לה בעננה של קדושין ושאר חכמינום בכלל בסך דכונהם . וכן נכסדיי נכדוואה לוי כסוייתו אב"ד בק"ק קראקא אבל שמעתי שצדק' פורנא ויהגים שנותין לה כעננה של קדושין לנב דכדונה . מה דבי מחו"ק' אסו"ך נאחמן דורש שלום ל"ח הסרוד בעתדה לימוד השייכס המפורסם התשובה מה יוסיקי

החבר דנגשוואן ל'כ"ט לא נתנו הקדושין לטובים דלפ' למ"ד דהיא לים און חורזין לזני אלא מטעם שלא יאמרו קדושי עטוחו היו ונגשוואן לא שייך כבדא זו כך היא סברה אמימר דק"ל כותיה כמו בפסקו כל הפוסקים ולכן פסק בתשובה ה"ל דנגשוואים הקדושין חורים כן נראה לישב סברה התשובה המכרזת: **א"ת** שלפי סברה זו יקשה עיינין אם מטעם כבדוואי דשעתה לא חפלו למ"ד לא נתנו לטובים מודה דבמה שאין און חורזין הקדושין מטעם דתן לי צעלי ושאמה זו . וי"ל למ"ד לטובים נתנו וכדמקמי לעיל מיניה לעולם דכ"ע ויכול שהאמר חט צעלי ושאמה זו וכו' והה טעם סייך נמי דגשוואן ואם כן יש להקשות על מהכרז'א בעל הג"ס זו דלמא ס'א דכזה דנגשווא מהר"ל שקבלה צידו דנגשוואין קדושין נמי הדרי סינו דבמה היא והוא בחיים או שמה אחר כך ובמקום שהקתה סקלה להחזיר הגדווא ואין הטעם דבשנין זה איידי שם לוחם התשובה אבל דמה הוא והיא בחיים אפילו דגשווא לא הדרי קדושין אף על גב דלא שייך טעמה שמה ואמרו קדושין תופסין וכו' דגשווא מכל מקום און חורזין קדושין מטעם שהאמר חט לי צעלי וכו': **א"ת** יש לישב דעל כרחק התשובה המכרזת ס'ל דלמסקנה דשעתהין דלסק אמימר לא ס'ל היא אלא ס'ל דלמ"ד אין חורזים און מילוק בין מה הוא וצ"ע ממה היא או הדרא היא בכל ענין או הטעם דלין מקום און חורזין גזירה שמה ואמרו קדושי עטוח היו דגמה הוא נמי שייך גזירה דלעיל ולא ס'ל כלל עטמה דתנו לי צעלי וכו' מטום לעולם הקדושין חורים אם לא במקום ששייך זו גזירה הכי שיק' על טעמה למטמן שיהיו הקדושין שלה כמו דגמה בעלה אפ"ס קדושין חורים דל"כ דבמה היא נמי דגשווא אפ"ס שלא שייכא גזירה שלא יאמרו קדושין תופסין וכו' מכל מקום יש לה סברה וטעם טובה שלא יחזרו הקדושין מטום דשגלה מהם בציורוסין יכול לומר דעל מנה שמתום בציורוסין עד שלא אשמה זו לא נחתו לס קדושין אבל דבמה מן הגשוואן אף כז' דגמה עמו כמה שנים למי יסיו הקדושין חורזין אלא ודאי לוחם התשובה ס'ל שפוט קדושין אין נחלטין לה לגמרי אלא במקום ששייך גזירה דשמה יאמרו קדושין תופסין כ' ואם כן יכא לחלק בין מהה היא או מה הוא דגשווא וכוין תופסיה התשובה פסק הלכה למעשה שיהיו הקדושין חורזין דגשווא דבמה היא ס'ה דבמה הוא שאין סברה לחלק ביידיה לפי סברה התשובה הכזר אלא בכל מקום חורזין אם לא בציורוסין מטעם גזירה . ומ"ד חורזין לית ליה גזירה זו וס'ל גם כן דלין חלק בין מה הוא בין מהה היא בכל ענין הקדושין חורזין כך נראה סברה התשובה: ואף על גב דבנותיה דשעתה לא משמע הכי אפשר שגוה נחטוין דמה שכזה שם דגשווא ס'ל. אף כי קת מגמתיא עניו מיש דראוין און משיבין את האר"י וכו' . ועליו צמוביל כתבי נחון לדרבו סייתי מאליין יוהת גדלויות וסברות וימוקוסים לאמה דבי וסברות שכתבי רק שאין עתה להאמיני סברת סברת הכתבי דביים מעטים . ומה שבקשה ממני להודיעך מהנה הקולוה להלכה למעשה דבין זה דע אסו' פסק ק"ק רובלין אין וסיגין להוציא מסך דכונה הענינה של הקדושין וכן שמיין לה בעננה של קדושין ושאר חכמינום בכלל בסך דכונהם . וכן נכסדיי נכדוואה לוי כסוייתו אב"ד בק"ק קראקא אבל שמעתי שצדק' פורנא ויהגים שנותין לה כעננה של קדושין לנב דכדונה . מה דבי מחו"ק' אסו"ך נאחמן דורש שלום ל"ח הסרוד בעתדה לימוד השייכס המפורסם התשובה מה יוסיקי

ועתה אשיב עליהם על דמשון דמשון מה שמתמה מטום טלטלו דרבנן יאה עובר דכל יראה עד כאל לעוף . כבינן ז' כזב גם כן על כן הנה הויה דרב יסודא וז"ל מיירי שצבט קודם זמן איסורו שלם לס לו עמוס שגדה איסור עולטלו דרבנן ולא דהסת כל יראה וכל ימאל והרבמ"ם ז"ל אוקומה בשלא ביטול ואין הכל מודים לו עכ"ל . (ישנן פל דברי החוספוט דכדומות דף ז' ודברי הרבמ"ס פרק ג' מהלכות מתן ומזה) ולי נראה דאין מהה תפיסה על החוספוט ולא על דברי הרבמ"ם ז"ל והנה לעמך וכי נעלם ז' מהס שצמוביל דרחות דכריו דרבנן מאיסורו לאו דאורייתא והלא מאורי של עולם הפה אשר באורם נראה אור אלא שהם ס'ל דזה מקרי שב ואל תשעה והתמיס עימיו דבריסים שב ואל תשעה ואפילו לעקיר דבר מן הסורס כראשכתן גבי תפיסה חסר על ראש הפה שמל שבנת וגבי לונב ואתרוז על מן דרומיטס . וכן ככתבו החוספוט פרק קמח דביה דף ח' ע"ב ד"ס חז"י ר' חייא כו' דשב ואל תשעה י' מה דבר זמנין כפיסה איפיל לעקור דבר שזוח מן הסורס . והצ"ג דהכא דמזן כפיסה איפיל ולא דכל יראה וכל ימאל מ"מ אינו עושה מעשה כפשוטו מעברו וכן ואל תשעה הוא אפילו לוקה עליו וכן ככתב הרבמ"ם בהדיא בפרש מנין המנוח שחיבר דף ל"ד מאלו ר' וכן ככתב חס"ג חלק ל"ח מהוה ע"ה וז"ל המניח מתן דברומו כו' עד אינו עובר משום כל יראה וכל ימאל ללקוח עליהם אם כן קתה מתן כפיסה או חטא כדי שיעשה און כלי מייסא אלל אם היה לו מתן קודם הפסח ולא הפסח ולא ביעברו אלא הניחו דברושו אף על פי דעבר על ג' לאותן אינו לוקה מן הסורס מפני שלא עשה מעשה וכו': **ובמה** שכתבתי לפני סברה החוספוט חקקה יעברו במקומו י"ל דס"ל כר' יתחק דלמך פרק כירה און כלי מיטל אלל להרב היטל . ולכן כיוון דמתן בעינו חסור לטלטל ואסור גם כן לטלטל האם והעטיס בשביעו כלי לבערו במקומו . ואף על גב דהיי"ף פרק מי שהחשיך פסק דלא כר' יתחק אלל כרב הווא דפיק כירה דכלי מיטל אפילו לדרב שאינו מיטל וכן הרמ"ם פרק כירה לא ככתב הווא דהיי"ף יתחק אלל דברי רב הווא לחוד מ"מ י"ל שייך ביה לא ככתב הווא דהיי"ף אלל עטיס

שאלה כ דין אב"א למלכ"א . אסו' מחותמי סאלוף הסורסי ר"ג ר"מ מהר"ר אב"א סוי י"ז ובל"ג . ע"ד השאלה אשר שאל אחתי לחונת דעתי בענין דבר הכתמתן בחזק הפסח בי"ט אי שרי לגרופו מטעם מתוך שפוטרה סקורס ללורך החמרה נמי קלא ללורך ולא יועיל כפיית כלי עד ח"ס כיון קלא צנטלו קודם זמן איסורו דכא שכתא הוא דנעשה מתן ולאחר זמן איסורו לא שייך ביטול וצדעך טוסא להסיר לגרופו ותמחה על דברי החוספוט דכדומות דף ז' דמשמע מדבריסים לאסור לגרופו אפילו בלא ביטול:

תשובה אסו' מחלוקת ישנה היא בין הקדמונים ככתב הסורסי א"ח סימן תת"ל שסברה י"א דבי"ט חסור לעלטלו כיון דלמא יכול לבערו כדויו דסינו בגרופו לר"י . ומפרשיה הווא

זאת שאין עליהם תורה כלי לטולא עלמא חין יטל לנרן דבר שאינו יטל . וכן חילקו החוסמות במסכת ב"מ פ"ק ד"ק דף כ"ט ד"ס ריבוא אמר וכו' מירי דכ"ס ארץ נשוח סביב וכו' דשפור כיון שאין תורה כלי עליו לאחר מלאכתו יש עליו תורה מוקף אפילו לר' שמעון דלית ליה מוקף בעלמא וי"ס לדין אפילו בעינים דנחמו להסקה מכל מקום חין תורה כלי עליהם ויש עליהם דין מוקף קלה ונענין עלה לעלמא לנרן דבר יבוא יטל ומה שכחב סבר'מאי בהגותו גס במקומו אסור לנרש . קן משמע מתוך הבהות מיימון דכיון דלדידיס בביטול אסור לנערט במקומו מכלל דלדברי הרמב"ם אפילו בלא בעול שצרי כחוב צווחה סביב'ה ח"ל וז"ל ויערטו ויענין דכא איתא ליה לר' יבוא ויבוא מתוך כ"י י"ל כהא איירי שביטול ולא עבר עליו ככל יראה חף אס לא יבערט והאן בעינן שתיקה הכערים לנרן קתה בשם ריב"ז והולק על סעמוד עד כאן לשונו . הרי מוצא בהרי"א שגריב סביב'ה חף במקומו אסור לנערט ובעול מכלל דלדברי הרמב"ם אפילו בעול שצרי כחב וחוולק על סעמוד ר"ל דברי רמב"ם משמע מדבריו דלפילו בלא בעול אסור לנערט בשום אופן וכן משמע מדלל אשכח רב יודא תקפתא אלא כפייה כלי וכו' בש"ע סהס דברי משמע שיעשו לפסוק דברי הרמב"ם שכל ענין ב"ן בעול עין לא בעול אסור לנערט ב"י"ט אלא כופה עליו כ"י : וכן דעתו לנערט דברי הסוספות מתימא דרבה דלמר ש"מ מדר"ע תלה וכו' ואי דבייביס דיתלח בעלמא איהו להו מתוך וכהא משום דלמור לעלמא לא אמרינן מתוך . תהמיני עליך הפלה והלא ר"ע דלמר לא לרין גל לטובת שום שכחב תורה אף כיוס הרמב"ם שביב'ה שאור מתיבסיס וגו' דיוס דלשון סיינו יוס י"ד ובלה להכריח זה משום דכענרס סוה אב מלאכה ואין ציבור חמן אלא ערפס ואי סו' פי' על יוס דלשון יוס דלשון של י"ט סוה יוס ומה לנערט בשפס . כה סו' הכענרס עלה לנרן אף דקדוקו של ר"ע . ואיסור טלמול אינו מן הכורסי כי לא מררנן אן ספר קאמר רבא דמר"ע קסמע דלל אמרינן מתוך כו' אפילו בעלמא במקום שאינו אסור לטלמול . דכה גבי חמן נמי לא שייך איסור טלמול מדאורייתא אפי"ס אסר ר"ע לנער חמין ציוס טוב מדאורייתא ומה הויח דיוס רלשה הכהות בתורה סוה יוס י"ד ולא עני ליה מענטס מתוך וכו' ש"מ דלית ליה מתוך וכו' והואיל וכן שתישבו דברי החוספות ואן כלל הרייסי אחרי דברי החוספות והמדרי גרייין ומימיכס תמיד . אלו שוסיס ור"ע במקום שגס הרמב"ם מתכסיס לנרביסיס כחבואר לעיל וגם הרי"ף והרמב"ם משמע דבריסיס דס"ל להיסי מתימרה דרב יבוא דלמר כופה עליו כלי הוה כעשוס כל ענין כלי שום חילוק על כן אפי נוכח ודעות ככל פסם שמודקן לדי ענין חמן ב"י"ט על פסם כחשר סוה מלוי ושכיח בקלהו גדולת כלל י"ט על פסם חיו מורה תמיד שיעב עליו על ח"ס דלשון וסלענרל כחבתי . נחס מחוחרק סערוו מליר וכו' :

שאלה כא סוגה אלי מתוך מהתקיס מתימיה אשכח אשר קצת גלילת ארץ אשכח טובסיס לפחות ולברוק רלשו אוחוס כפעומוס על ידו לעלמס ממחם חשם שמו ימלא כסן יקב שאירע כסן ממחם הלעטס . וסכס מעשס סיס בחמד ששמע י"ו אוחוס פעומוס והסתרחה בציבו סגליכס הרלשוס לבדן בלא חוששין ולא בדיק אוחן הרלשין וקלה אומריס ששמחה בדיעה ורלן בעל סהוס ופסל מתוקת ביון בעלי הכורסה כי קתה חכמיס בעלי הורלס אסור כל אוחן סהווחוס והסוקון הכענש מסן ילמדנו רבינו דיין עס מי :

תשובה קלהו זו אייס כרייכס לפיסי דבפיק קחא דחולין איהו סחס מנח סה מלחא דלמריו רכין ז'ל בחר רובא וכו' עד רב חשי אחר איהו משחטת עולם דלמר רחמנא וואחל וליחוס דלמח במקום יקב קח שחיס אלא לאו מקום דלמריין ז'ל בחר רובא וכו' ודיחי לה סחס דלמח סיכי דלפשר אפשר סיכי דלא אפשר לא אפשר וכבר רש"י אלא דחלי הלכה למעשה מסיכי סוה סה דלמטיקן ארובא אפילו סיכי דלפשר וכו' . ומהל סמכיני ולא בדיקין כל י"ה עריפוסי . ונקובת הרייסי מקום דקכיח כה יעוסק בדיקין וסיכי דלמריו דלפיק ריחא ולא בדיק מתלכסה דסמכיני אודרכ סוגל דלמר שחטתס במוקת סיכר עומדת וכו' וכן כחב סעמ"ס פיק י"ח סלמלות שחטתס מי שחטתס כסמס וקודס שבדק הרייסי בל כלב ויטל הרלס כריי זו מותרת וכן

מהרים

שאלה בב

קובץ

למזכר העכו"ם שום זכות בשטר זה אבל מה שהוא כדו"סם שכל מי שבא בש"מ של חבירו מחוייב הלוה לשלם אין זה קרוי זכות שיש לעכו"ם המוכר בשטר ואין שייך דבר לומר שידעו אותו כלאו הכחיד הש"ח לעכו"ם בעטור מה מוכר שישאל על זכות שהיה לו בשטר וק"ל. ולקח אין יכול ראובן לפעור את עצמו בעטעה וזו מלתעמיד לו ערבות כ"ל בחמוס שיש לחוש שיענה הלוה לירי הפסד ע"י זה כח". על כן אמרתי שכל העטעה שכתב כ"ח שטעמו הסודין לא נגע בכן לשום דבר כלל : (דן המוכר ש"ח לירי לכתוב קנה לו איש ואי) **א**

א מה שיש לראובן הלוה להשיב הוא זה ששמעון המקבל מחסה לא קנה הש"ח כלל מטעם דהוא ק"ל לדחוייה אין יקנין אלא בכחיבה ומסירה פירושו שצריך לכתוב קנה לו איש וכל שעבורה דליח ביה כדאיתא פ' המוכר כ"ח המוכר דף ע"ז. והטור ח"ס סי' ס"ו ואי לא כחב כן אפי' הכייר לנזר על פי נלומוטו לא קנה ואין הלוה חייב לשלם ללקוח ואי פרע ליה בלא ידיעה המוכר המוכר חוזר וגובה ממנו מנ"מ דא"ל לא הוה כן ליתן חובי עד שיראה לך שהלוא וממני כדון קיימי עטר כמבואר הכל בחריכות בעור ח"ס סימן ס"ו. ובג"ד אפי' אם הוא בעתה שדבריו חלו שכתב ויחבע אותו ויכול הלוה לעטון סודיל ולא נקנה לך הש"ח לא אקלס לך דשואה העכו"ם ימות במלחמה ואורכז בו אי בעמנו דרכסי העכו"ם הרי הן כמדבר : (דן הקונה ש"ח מא"י אין לירי לפעור לו קנה לו ירמי) **ב**

אבנים גם על עטנה וזו י"ד דרון עליה שפרי כחב הר"ן כפרקי מי קמה ד' ר"ל"ז והביאו הכ"ח ח"ס סי' ס"ו סעיף ע"ז וי"ח נפש י"ז וז' ואי שמוכר ש"ח לישראל כיון שדנייהס כל זכחו מוכר לו כדו"סם דייקני ליה ש"ח חזר ומחלו אינו מחול וכן כל שניתן כדו"סם אפילו בלא כחיבה ומסירה משלם. עכ"ל. הרי כחב כדו"סם שהעכו"ם המוכר ש"ח קנה לו על ישראל לישראל אחר אם כדו"סם קנה ש"ח בלא כחיבה ומסירה גם זה יסבירא שיקנה מהעכו"ם קנה הש"ח אפילו בלא כחיבה ומסירה ומחוייב שישאל הלוה לשלם לו : **האבנה** בחתמה שדבריו חלו שכתב הר"ן לא נמצאו בשום פוסק ונראה לא מלאחי להס שום סעד מן הגמרא כי מהסוד דפ' ח"ס דף ל"ג דלחמ רב יאדל לחמ רב הבא מחמת הכותי הרי הוא ככותי אין רחיה לרין זה דהויא ליחא מילקף מיניה אלא לומר דלחמ ענקיה בפקיה או דבר אחר לישאל הקונה מהכוחים זכב בה ג"כ שכל זכות שהיה לכותי המוכר על ישראל חייב י"ז לו ג"כ לה השאל לוקח ממנו על ישראל ככתמעות חפונת הראש"ל כלל י"ח שבבאחי למעלה מטעם דמה מוכר ראשון לשני כל זכות שכתב לירי. אבל לא לענין שיקנה לישראל ע"י מירת הכותי דבר שאינו נקנה בבקצהו וזו כגון ש"ח שאינו נקנה במסירה לחודה ואם כן במה יקנה ישראל הקונים ש"ח מוכר ש"ח לא יתן אם הוא מחול והעכו"ם אם חזר מחלו אינו מחול ובאמת הדון הראשון שכתב ש"ח חזר הכותי ומחלו שאינו מחול דברי עטס אם ובב"ב הוא שפרי המכירה היא תלויה במוכר והטעם שהמוכר ש"ח לחבירו וחזר ומחלו המחול הוא מטעם שאטפי' שמוכר הש"ח ע"י נחרוק כמו על השאל המחול מכל וכל לא בר מכיר ללוקח כ"ל ששבוז וכסי הלוה אכל מעבור גוף הלוה למחול את החוב דשמתחו פקע שעבוד הגוף ומחילא פקע שעבוד הכספים כמו שכתב ר"ת והב"י ונחילא כו"ס' הני' ולקח הואיל ובדיעביד אין יכול למחול. ובדיעביד כל זכוחו מוכר לו ה"ל נחרוק כח פ"ח ע"ס זכוחו של העכו"ם לגמרי דין זה ש"ס אק"ל על זכוח לגמרי ולקח אין יכול למחול. אבל דין זה שיקנה ללוקח ששטרות בלי כחיבה ומסירה אין זה תלוי במוכר. אם כן הוה סבירא חומת שלא ידועו אותו כדו"סם ואפשר שזה היה טעמו של הכ"ח ש"ע ש"ל כע"י ל"ח כס"י : (דן המוכר ש"ח לישראל על ש"ח של העכו"ם י"ז י"ח ש"ח שיוון שדנייהס כל זכוחו מוכר לו כדו"סם דייקני ליה וגם השמיט דין זה של כחיבה ומסירה רק שמהרה"א הגיה אותו עליו : **ב** ומאחר ש"ח לא סהדר כדו"סם אלה לא מלאחי לבי לחתק עליו ולפקוק קנין שלא כדבריו (פ"ט הקונה ש"ח מעכו"ם אינו יריך לכתוב לו קנה לך) וגם י"ז ליתן עטס לדבריו דהקונה ש"ח מהכותי נקנה לו אפי' בלא כחיבה ומסירה. מקום דמה שאמרו חכמים לדחוייה אין יקנין אלא בכחיבה ומסירה הוא מלך המוכר דבמסירה (מחוד

מחול מודס שמואל ש"ח חתמו בכתובת אינו יכול למחול בו כו'. דבר זה אינו אמת כי לא נמצא כד"ל. אלא הכי יאיתא בגמ' פ' מי שמת אביר רב נתמן אפי' דלחמ שמואל וכו' ואפי' יורש מחול מודס שמואל ש"ח חתמו בכתובת ש"ח שאינו יכול למחלו. וכן הוא לשון הסוד ח"ס סי' ס"ו חתמו בכתובת ש"ח ומת אין הירוש יכול למחול עכ"ל הרי לך מבואר שדוקא בכתובת ש"ח אמרו כן וכדפטר' ש"ס טעמם בגמ' מזהב דלחמוטו רבנן למתנה ש"ח כ"ח כ"ח ש"ח חטורף דעתו עליו. ומס שכתב טעור ח"ח" וכן הנותן ש"ח לו מוכרו במעמד שלשון אינו יכול למחול תשמיד שלשון נמי קאי אנותן ור"ל שמוח לו הש"ח במעמד שלשון ואמר ללוה במעמד שלשון שישלם החוב למקבל מחסה והטעם כיון דשלשון עמדו במעמד ח"י סבילק שעבודו של מלוה והעולם ובהשתדל בעבור גוף הלוה ללוקח או למקבל מחסה למפרע משעה מתן מעשה ולקח אין יכול המחלו למחלו ח"ח" כדאיתא עטס ז"ס ב"ב"ר"י בכחכות פסק הכותב אכל בנותן ס"ח" לחבירו בכתובת בעלמא פיעטו שיכול ח"ח" למוחלו דלא עדיפא מחכב מחכירה וזה פשוט לכל לו ש"ח לו עיניו לראות אלא שנגדון שלפניו אינם לריכסי לטענה לו דאפי' ח"ח" שיכול עדיין הפריץ למחול לו. מ"מ מאחר שהוא חובע הלוה לרין שישלם לו קודם שמת לו הפריץ מחוייב הלוה לשלם לו. דסא כל מוכר ש"ח לחבירו יכול למחלו ואטפי' כשהלוקח מקדים עטמו וחובע הלוה קודם שמתחלו המחול חייב הלוה לשלם לו. ולקח לא היה צריך לטענה זו. אבל מ"מ האמת כן הוא דאפי' דישאל בין שמוכר לו נתן בכתובת אם חזר ח"ח" ומחלו ממול אכל עכו"ם אם חזר ח"ח" ומחלו אינו מחול בין במסירה בין במתנה כלש"ל נבאר בסמוך לפנינו : **ג** מה שפ"ש שמתען הלוה ללוה בעל דברים ידרי את שאין לך שום כח מהפריץ וש"ח מלאח הש"ח ארינה עטנה כלל שפרי י"ז על עדים כהדים שלא מלא אותו אלא שהפריץ חתמו לו בכתובת ולוקח ומקבל מחסה אפי' כדו"סם אינו צריך לשום כח וכרש"ה. דלא תקינו חכמים הרשאה אלא בשליח הבא לבנות החוב מהלוה ח"ס מ"מ סימן קכ"ז אבל לוקח לא מקבל מחסה ש"ח לבנות החוב מהלוה. אם קנה הש"ח בקנין הראוי לו בדרך הקניחות שטרות הרי הוא הבעל דבר בעלמו שהיה זכב בכל זכות שהיה לו למחלו עליו ולמחלו לו כרש"ה. ואם כן ה"ה נדון שלפניו ש"ח למקבל מחסה עדים שמתן לו הפריץ ח"ח" בכתובת אין צריך לשום כח וכרש"ה אלא ש"ח כן הוא כן שהפריץ ח"ח" ויש למחול מחא ח"ח" כק יעיל על הלוה ויכתיב העדים ויאמר שמעולם לא נתן הפריץ שראובן המקבל מחסה מהעכו"ם מחוייב להעמיד ערבות למחול אינו ש"ח יחזיר ויחבעו את הלוה שישלם לו שניה אז היה אף כדו"סם אפי' בשליח או אפי' אין שלומו כלל כשמתעדים לו ערב בעד הכרש"ה חייב לרון עמו כמו שכתב בכחדי מהר"ר אהר"ל בעל תרומות דה"ן סי' ר"ח מטעם שרצון לאדם שאין בפניו ולא גרע זכוח דעלמו מזהב ומחול ואם כן הוא באופן שיש עטס שפריץ יחבענו פ"ט שפ"ח ויבא הלוה לירי חוק או נראה שמחוייב לרובן להעמיד מרב לשמעון הלוה שלא יחזור ויחבענו כ"ל אפילו הוא כדברי שמעון החובע כדברי ערכאות כל מי שבא בש"ח של חבירו מחייבין אותו לשלם ואין ראובן יכול לפעור עצמו מהטרבות מטעם שהוא בא מחכ הכ"ח" ובדיעביד אינו חתום כמבואר למעלה כדברי השאלה שביד ראיה מדין עכו"ם המוכר ש"ח לישראל וכו' דיהא דמלכותא או כמבואר מהעכו"ם הש"ח לישראל וזה הישראל באחו זכוח ודייקי ישראל ידועו אותו כדו"סם מטעם מה מוכר העכו"ם לישראל כל זכוח שהיה לו בו וכן כחב הראש"ל עטס זה בחשבוניו כלל ח"ס סי' ח' ו"ל הדו"סם ידועו דין זה כלאו החזירו השטרות לעכו"ם דכלל אותו כח שהיה לו לעכו"ם על לוי כדו"סם דמלכותא י"ז לו לשמעון על לוי. כדאמרינן בפ"ח ה"ה ישראל הבא מחכ העכו"ם הרי הוא העכו"ם דמש מוכר לו העכו"ם לישראל כל זכות וכן שהיה לו בשטר זה ולא גרע כח הישראל מחכ העכו"ם עכ"ל. הרי לך מבואר כדו"סם דלא שייך זה אלא בדבר שהיה לו

מדרים

שאלה כב כג כד

רובלין

למודם לא נחזקו שטור הנכסים ששטר מהמוכר ולכן לריך לכתוב לים קנה לך וכו' אבל בשטור הוא טחי ונדויים נחזקו על שטורו של מוכר מהש"ח המסירה למודם ולא נשאר לו קום וכו' בו גם לפני ששם חזר ומחלו אינו מחול כמנהג המלכה. ולכן נקנה הש"ח אינו וכל שטורדים לישראל הלוך לגמרי במסירה למודם. ויש לדרקק ולסויה טעם זה מדברי החוספות פרק הספינה דף ט"ו וכתבם הטור סי' הנזכר וז"ל והא דמחירי בכל. מחקס מסירה באותיות אע"ג דנשי משכה הינו משום דנשיני מטרם מיד ליד וכו'. ח"ג לא נעל מיד ליד. ומ"מ קבע מטרם משום דנשיני דעת אחרת מקנה אותם לאפוקי מפקיר שטרותיו שאין מחזיק בהן קומם מה שכתוב בחזקן כיון דאין דעת אחרת מקנה אותן עכ"ל. משמע דאי לאו הכי ה"א הדוכה בשטרי הפקר קומם התלוה והשטור בחתוכו. ויש לדרקק וסויה סלקא ארעתח דיקא והא לא קא כתב ליה קני לך אינו וכל שטורדים דיליה אלא על כרחך לריך לומר דלא הכירו כתיבה אלא מנה המוכר בנקום ששייך לומר שנשאר לו שום זכות לבעל השטר עדיין בש"ח אבל המפקיר שטרו שנתרוקן כל זכותו לא השטר מיד ליד. וה"מ נקבע מטרם משום דנשיני שבו וק"ל. וטעם זה נמי שייך גבי הלוך ש"ח מן הכותי כמו שאמרנו. וכן מדברי תשובת הר"ש ז"ל כלל י"ח שהבאתי למעלה משמע נמי שהקונה ש"ח מהכותי נקנה לו במסירה למודם ודיינין ליה כדנייהם שזה לשון התלחל התשובה שם אשר שאלת ראוהן שמסר ש"ח לשמשון שיש לו עליו לו ופסדו לו עכ"ל וכו'. ופסק שם שישפוקו לו כלל הכותי שהיה לו לפסדו בשטר זה כדאי' שם. ומהתקנה לך וריך וכו' כי הירצא והלא מסתמא לא כתב לו שטרי' קנה לך אינו וכל שטורדים דיליה ביה דמסתמא אין דין כותים בדין מטרם שטרות כדנינו. ואי מיידי ביה שבהשטרלו הירצא' שטרה לו הכותי שטר הקאה בשטר בערבותו וכו' שכתב הרשב"א בתשובה וסי' מניחו סי' הנזכר כשמוכר וסקונה שייחס ישראלי' וז"ל שטר הקאה טעמי גזומן לא כותי אם כתוב בו לשונות המספיקים לגזומן גוף הלוך והשטורו הרי הם שטרות עליו ולא כאלו לשונות. אם כן לא היה לו להראש' לכתוב דבריו בזה אלא ודאי שגם הר"ש סובר בשפוטם שהקונה ש"ח מהכותי נקנה לו השטור במסירה למודם בלא שום תנאי :

בלר הטולם מדבריו ויסקא דרייתו כדוד המכר הוא זה ששם כדור הוא שכתבנו אלא הנימוס כדנייהם של המוכר ש"ח נקנה הש"ח וטעמו לנקה במסירה הש"ח לידו למודם ולא מנדיים לקיימו שום ענין אחר אינו. וזה כן ראוהו ה"מ שקבל הש"ח מהפריך במתנה כדנייהם דייקנו לו. והם בש"ח בתיקן גמור ומייב משמע הלא גלסל לו הש"ח והוא ויש לו פדים כשיש שנתן לו הפריך הש"ח במתנה. אך אם הכותי הוא איש אגם ויש לחוש שיחזור מדבריו ויחמץ העדים ויחזור ויחבט הכוב מן הלה פטם שמה אי דין נוחן ששמען מתקבל מתנה יעמוד לו ערב שלא יגיע לראובן הלה שום טימן מהפריך כמנהגו כמנהגו כמנהגו כמנהגו :

שאלה כג ראוהו היה לו ש"ח על שמעון ולא היה לראובן יכול להוילא איהא אם של מתנה יד שמעון מתנה איהא סבה שלא היה יכול לראובן להביא את שמעון לדין עד שמוכר המספר עמו ולפחות לו מהכוב ועל זה נקח לו פטורים שמאל לו כל החבישות פטיה לו עליו אך קודם כל דבר לראובן ומכר מודעה לפני שמי עדים איך שטור מוכרם להפסד עם שמעון. ומהו טוען שמעון שמסירה שטרותיו אינו כלום מתנה שכתבם לו הכירו בראובן. וגם ביעל בשטר הפטורים כל המודעות. וכי כתבו הפוסקים דפסקם כיו כמסירה ובמסירה בלא שום פטורים להכיר בראובן. ילמדנו דבריו שדין עם זה :

תשובה גרסא ע"ד דהפסדה הוהא איהא כמכר דדוקא אם חבט אחד מחבירו לדין נענין שיש לחוש שיפסיד החובע כל חבישותיו או שיש לחוש שכתבם ימך לפסל לו כל חבישותיו ואח"כ נתקשרו שנייהם אותה פשרה איש כמכר. והם אנוסו את פנתפטר ומכר מודעה לו לריך שיעט סהים בראובן דעממא מדי דנבי מכירה בלאום דהוי מכירה שם לא ממכר מודעה ודיעיין בלאובו משום דלאבן זוי גמור ומקני ליה דכא ליה ליה ספידא דכא יכר ליה כל דמי מקמו סי' ככא יכיר ליה כל דמי שיהי שאין חבישותו שוה יותר. אבל אם הוא נענין שאין חשש בדבר שיפסיד החובע חבישותו ונתפטר ילמדנו דבריו שדין עם זה :

שאלה כד אלהים יענה את שלום אהובי מחותני ר"מ ור"ג כהנא מעב"ר ל"ב"א ז"ל וכלל המסתופפים בלא מעלתו שלום. מפני אפסיית הפגאלי לא אוכל להאריך רק אודיע לב"ח דעתי בקלרם. ע"ד כגע שאלה כ"ח ליה ערלש כיו"ח של וכדו היא רחבה קלה ביותר מן הראוי ונראה קלה לך פשוטה. כהם לג"ד נראה שאין לפסול בהם שגם אלהי יסיתו ע"י חיוניות ומקלחת קראו בויו וקלחת כ"ד. מ"מ נראה מאחר שלפי הקבלה של חיקון האותיות שמהלך בדברי האחרונים שח"ו לריך שמהם ארכה שיקולמוסין ואל"ף לפי ערך זה שטויו' זו של כגע ארכה ביותר משאר ווי' איהם גם רלאו לריך לפחות רחב יותר קלה משאר ווי'. וא"כ לפי חיקון אותיות האותיות נכתבו חקויקו ולכן ח"ג' שמקלחת חיוניות קורין אותה כ"ד אין אלו משגיחין בכן שהסבה הוא שכן קורין אותה כ"ד הוא ממתנה שכן אינן ודועים שה"ו' זו ציינס ליהוה ארכה יותר משאר ווי' והואיל וכן דרושם שיו' זו ארכה ביותר

מורה

שאלה בר כה כו

לובלין

מז

ביותר משאר ווי"ן כן קורין אותו כך ולא כיו ויודעים שצרכים להיות ארוכה ביותר משאר כ"ו"ן לא כיו קורין אותו כך כ"א בוי"ו . ודוגמה כזו כתב במדריכי צ"ב בקומץ הסביב דרמי בר מרמא חפסיק ליה וי"ו דויכורו וכו' ומימינו מייחוס החוטם" שצ"ב הסגור בשם ר' אליהו ראה לגיטין וז"ל המדריכי-שם וכל הפשוט יכול להיות דפסולות אפי' אי קרי ליה חינוק דלא חכים ולא טעם ופי' כפי דבריו בעור ח"ח ליה וי"ו קרי ליה חינוק דלא חכים ולא טעם לא משגיחין ביה ע"כ. וא"כ נראה דה"ס בסיפור שאם פשוט לן שפלות נכתב כתיבתו לא משגיחין בחינוק אי קרי ליה שלא כתיבתו . אע"ג שיש לעגל דיין לחלק ולומר ששליח כן אלא דוקא לחומר לא משגיחין בחינוק דבריהם הפשוט אבל לקולא לא וכן משמע דבריהם לא מהאחרונים שכתב חיקוקי לורות הלכותיהם בלחובם וביבואו הכ"י בעור ח"ח סימן ל"ו . וז"ל וי"ו חסיה עגולה לדר ימין שלא חרמה לייזין ואע"פ שברא' הימין עובר משני לדרים . מ"מ חייבין כן חינוק דלא חכים ולא טעם יקראו וי"ו ויחיה פסול ע"כ. משמע מהוך דבריהם שאע"פ שכן חיקוקי לורות חלופיהם עגולה משום שאינו דומה לייזין מטעם שראש וי"ו כ"ו עובר מזה לדי' אע"פ כן הוא נפסל ע"י חינוק כפי קראו וי"ו מ"מ נראה לכריע דבריהם שבהמקום שפשוט לן שכתב כתיבתו אין אלו משגיחין בחינוקה ואל"כ לא חמלא ס"ח והפליין כקריים מעולם מקום דכל אותן האחרות" ככתובים ע"פ הקבלה שפשוט או מלופפות שם של פן יפסק שטחיהם אותן בהפליין **תעשה** מלפפות ודומיהם בודאי חינוק דלא חכים ולא טעם לא יקרא **חיקוקי** וכן האחרות שאנו טענין להכריח בגיטין עגון נ"ן גדי' כד' ישיה גבס מעשרה בלתי ספק שהטק שאינו יודע שטחיהם אותן בגיטין בלתי ז"ל לא יקרא אותן חיקוקי וא"כ לא חמלא גבס כשר מעולם אלא ע"כ ז"ל כי היכי דפשוט לן שכתב כתיבתו אין אלו משגיחין בחינוקה. ובחמלא חס היה בלפטר להשתדל גבס אחר בקלות מהמגרב ודאי לא חיינו מהמקריים אותו להכחיל אבל הוא מתק מחמ"י כהמגרב אית שבעליו הוא נחשב פס בלובלין במגרב מחמ"י אינו גיטיה גבס אין להאשה העגובה המתגרשת מי שיעריה עברה ואפשר שלא ילא וכו' מחמ"י די אי ולכן יעבב כ"ח נחמ"ה בעג ליה האשה בלתי יאה דיין למיחא ולא חמלתיך לקבלה בעג וגם לא חמלתי המכחולה אבל אם ילא מי מתחמ"י עירכאות דעמי נוסף להכריח בעג כמו שכתבתי במחמ"ה וז"ל עכוב בעיניך עשה ואני הללתי כחבתי ושלום על דיני ישראל . גאס מאיר האמר וכו' :

שאלה בה לרזו ליה ככר בתי' שלום חסויה האלוף ר"מ

מכרי' מחירי כב"ל י"ו . ע"ד בעג כעובא לק"ק ווענגרייך וכחז ל"ח ששליח הוא מוחק בלכז הוא מפסולי דאורייתא וכבר פסק הרמב"ם וימר הסופקים דפסולים מדאורייתא פסולים להביא גבס כעובא בעור ח"ח ס"י קמ"ח :

תשובה ר"מ חסויה אומר הלא פשוט הוא שאף פסולי דאורייתא אינו נפסל אלא ח"כ העידו עליו ששער בעירה אבל בשביל קול ריטון או הגזר אינו נפסל וכן משמע מדברי רמב"ם והטור ח"ה מביאו סי' ל"ד וז"ל כל הפסול בעבירה אם העידו עליו שיש עשה בעבירה אפי' לא החרו בו כרי זה פסול לעשות וכו' כרי לא חממיר אלא לענין קלאו שפאר צדק השראה אבל ע"כ מליך עדים וכו"ל לא משמע מתוך לשון שטיעו עליו עדים פשוט גבס אלא שפוט מחוקים בלבד ר"ל מהוך ועוד מקריה ודרתי פס מלמתיס חלמתיס סמכריים כתיב השליח והבידו משמע לא משמע עליו עבב לדר מה מיעודים רק הוא בחוקת משד עגוב עש"ס ועוד לפי דברי' שסוף מוחק בלבד חממה ע"כ ח"כ הוא חוזר כשרותו **תראה** דברים בלתי וכו' אם בלאו להחזיר אין מקבלין מזה כדלית' בבביתא פ' גיטין דף כ"ד בגולמיס ועלמס בריבית שסחזרו אין מקבלין מן והמקבל מכן אין רוח חמתיס נוחה סימנו וכו' ע"ש וביבוא חר"ה ויטור ח"ה סי' שס"ו לפסק הלכה שלא דבריהם החוטמה שם לפי חינוק הראשון אלא שחלקו וכחז סיני דביבוא קיימת מקבלין מכן . ורי' פי' שלא חקט חמתיס אלא בגבס לא גזלן שפורסם ששקטו גבס עקשן על למרוט וכו' ח"כ צ"ל שלפי דבריהם אין בגיטיס קיימת וכן פסול מוחק חממה שיש ל"כ אפי' אם בלא להחזיר אין מקבלין ממנו ח"כ הוא חוזר לכשרותו כחמ"ה דברים וח"כ בשליח זה מזור בתשובה ומקבל עליו השבוע

כן מהכרי' גיליה זלמס וכו' :

שאלה בו פשלו ונתפגרו לחות דמי גס ואכי בעסק אפטרופוס שהגיד לפני ע"ג שחקקה המדינה היא שצמ"ה חובות קודמין לאלמנה לגבות חובים וע"י זה גרם קלת חמק להאלמנה מה דמי כי קלת מליחם עליו לומר שיש לו דין שובר ממון יקראל בידו כותמים :

תשובה ה"ס שלא ערב לכני להשיב על זה ומלתייה בזה בחמ"ה המתעבה בתכלית הוסיףן בסבת וטעם לשמע לענת מה שכתבו האחרונים שלא יכתוב שום חמ"ה ספק לאחד מעלוי דיוסי אפי' בדרך כלן כן . והטעמיהם המנוחים בדברייהם . וזהו אינו חומר שמה שכתבו בענין זה אינו אלא להליל אה האפטרופוס מלוח שפחים ולהאילוח מכלל כת המדברים אבל לא לחייב לדר שכנגדו וכן הגיד לי האיר כי לא נעטרך אלא ללרר זה כי אין איש מחמ"ה

ליהו ישראל הקונה כי אמר האחר שילמד קודם שקבלם יסורלם
ממנו יטא על ואלא כי ישראל הקונה יסורלם את ישראל מתייב
לפנים הכותב דמשיב על שיואל את הכתוב מידו או לא:

תשובה מתחילה לרבינו חזן לדקדק את וזנו או קדוש בבטרה
אם לא הרה"ט פסק פסק סליקה נבדורות שלם קנה
ישראל בכמה מעט"ם ולא המכה רק חנו' על מקלם משנה שמיכה
חיבת בבטרה וכן פסק ה"ט והטעם דק"ל כו' וזמן דבני ישראל
משנה קטות מדאורייתא והשפיע מדרבנן אבל בני טוהי דוקא
במשיכה. אבל מתשובה שהרי"ל פסק דהו' ספק בכור דמספק
ליה אי ק"ל כרו"א או כר"ל ומעטם זה פסק כסוד בשמוכר בכמה
לע"כ"ם מפני שהם נכודים לר"ך לקטותה בנשמה ובעשיהם וז"ל:

תשובה דע אהזני שלמך ק"ל מלריב"ם' ענן כל כנכל כ"ח
נגד מקום הכנין שנעטס כנכל כשני כנכל לא נעשית
כלום ותייבס דליסורל דהא קודם שנהנה לחון המלב היה טול
היסר ולכן אין לו לריב"ם לומר כי אם נענ טעם הכשיר הכלוע
כנכל ואין לו יודעים כמה הוא ולכן אתו משערין ענן מקום
הכסין כשני א"ח מיכ' ומת' מול"ם תחזיק על כסין שנענ
כנכל כשחכיה אף ששכסין גדול ותקן ככולו וכנכל הוא קטנה
או את משערין נגד כנכל דהא ע"כ' הטעם שנעטס הכסין ור"ך
כנכל א"ח ליות יוחר מנכנל אף ששכסין גדול מאוד סוף דבר
שכשחק נכלל לכסין על בשר שהוא היסר לא שייך לומר ששכנל
נעשית נכלל ותייבס דליסורל. ולכן כשיש בקדישה על חלב ששים
לכעל טעם הכשיר הכלוע כנכל או אף כנכל שוחר אף על פי שלם
מתנה והמתקן ואין לר"ך להפריעה. אבל אם תצור כנכל ככסין
של עט"ם או כרי נעילס מהכנל דהיינו כעובי אכלע נעשית נכלל
והתייבס דליסורל ואם תחבה דך דק או כל כנכל נעשית נכלל ואם
תחם אחר ק' לחון קודם של היסר או לר"ך ששים נגד כל כנכל
ואם יכ' ששים הכשיר הוא שוחר אכל כנכלים לר"ך להפריעה
מהכשיר על ידי כיוון או ענין אחר כמה שאפשר מקום דק"ל אפשר
לכווננו אכור וזהו דבר נפשו מנואר כנוד' לר"ך לז' ובמסנ'
סיומן ק"מ וקמ"א וכו"ו הארור כיומן ל"ה וביחר פוסקים אשר עתה
אין פנאו להריך:

שאלה כט

ומה ששאלת בדון הרנגולת שסודתה ומלמדה
כששור כנול"ם ככסוג אבל דחם הארוגס לא
סודתה ואחר כך מלגו לחות על ידי שירוי וחמיון חכלי דלשון נבלי
כי ולא היה כ"כ רכבה מים כמו הרנגולת א"ס האמר ששירוי זה
אינו אומר כי"א קליפה מפני שהטות מניות עליה ושני אף אם אין
במים ששים או לרשותו ותחיתה בשר שלם סודתה באחרונה שרירי
ששים נגד או ומלל ששלו אף אם לא שמוס' אלא בקרבה סיד
כנכל ע"כ' תמינה שלמך אף שאין זה מתם לשוק:

תשובה

דע אכ"ו דכ"ח און האכור מקום עירוי נגד אלא
אף כנכל עני שייך ליסורל שריי כזה המדרש פיר
כ"ה בחולין דף תשל"ט וז"ל וכשר שמתל וקסע כדי מליטה וקודם
כיחיה מתוכם ככני עני ברוחניה לא ידענא לור הדון ביה וכו'.
ואל השניני שמועגין הרנגולת ככלי שני שסיד סולדת בו החם לא
מתלח. ואם פלמס דס וחזרה ובלב"ם מתח' שנסחלקה כטלח חזר
יואל סוד על ידי המליטה או על ידי הליטה אכל בשר זה שכבר
מתלח וסכס כדי מליטה און שני מליטה וליים מוטיגין להפיעה וכו'.
ע"כ' ופסק הא"ז הארור דהכנו לאכור וכחכ אף על נג' כשעלמא כלי
שני אינו משגל במח' ככא מושק שפיר משום רחימה מליחה הכשר
דלא עדין כמתע עליו ע"כ' וכן פסק מהרמ"א בח"ם שלו וכן בהגהותיו
כעור י"ד סימן ק"מ ואם כ"ך נגד' המטמה לור המים שכלים שני
ירוחיו שחיר סולדת בהן לאמר שנכלל מליטה המכחורגולת ולכן
לפי מה דפסקוהו כחו' הארור שמתירי שיהיה בקרבה כ"כ הרכס
כמו המחירה שלם סודתה וזו דוקא אמרינן שהוא ס' נגד דס ומלח
שעליה ואם לנו הוא אכור וא"ך כנוד' כל הרנגולת אכורה
שאלה ל ומת' ששאלת אם הסכסג לומר והשרב נמוסק
במקום שאין שם כסין י"ל דמתנהגה שלא לאמרו
אף על פי שאין קפידים כ"כ אם אמרו. כי דבני יהובק נאמן ר"ט
תחור סעורוד וכו':

שאלה לא

ישראל שקנה בכמות מנוחיו ונתן לו קנח דמיים
אכל לא מושקן אלא כיוסקן כסדיר של טוהי ויהיה
בחוכן אחת מנוכרה וילדה והוא ספק כנור והטעם' היו רוס'
הוא

מדרגים

שאלה רב דג דה רובלין

טו איסור כ"כ לא חלם הכנענה כלל כי סיחה בעפוח וא"כ בנ"ד ממי הדבר מוכיח שמה שהתקשרה עליהם כנ"ל לנלוה הכנעונו וטו סבורים שלא יבאו ע"י זה לבסוף מניעת מלוא הארחה וזאת נודע לו שחם יקיים זה יאלה שכרו בהפסד מצות לבישת זליות והתפילין ע"פ סוחר כנ"ל אם כן היו ג"כ נדר בעפוח. ולכן גם מהקדם שקבלו עליהם פטור הלא"ה כחבתי. גלם הסרוד מאיר וכו' :

שאלה רה : לטעם שהמחייב להכריע נשים ומלוא אחד הוא מוקדם לכולם רק לאחר ש"ח אינו בעדים אלא החימה יד הלוה והוא לאחר זמנו ויש להם להמליים המאוחרים עטנה עליו שמה פרוע הוא ואף שהלוה מורה אין אלו המחייבים לו שאינו גלמן בהודאתו לחוב לאחריים כי שמה ע"ש: קדוש הלאפסודי שבדיוני : **תשובה** : אביב בקצרה הלל מתוך העדות שהעיד ר' אברהם מחן מה"ק מבורא שאינו פרוע. ועוד י"ג לרון זכא לפי ראות עיני הדריים מאחר שהקדים המוריס פוסקים דמכאב ידו נכרי שאינו גובה ממכאבדים מקום דלי"ת לא קלא אבל מה שזכר לענין שאינו גלמן לתמוך פרעתי וכן שכתב חפ"י מה יורש"ים כמו שכתב ס"ה פ' י"א מהלכות מלוה וכדברייהם מסכת כרנ"ה שכתב י"ג בסוף פ' המוכר אה הניח בשם הירוש"א אבדברי רב"א שכתב שאינו גלמן לומר פרעתי נראה עיקר אלא שכתב פשט המונע בזה בכל גלילותיו דברייהם רמ"ב כמו שכתב בעמוד לק"ך אין לדנין בזה אלא מה שציינו רואות כמו שכתב הירוש"א ס' תל"ד ו"ל חקונה דבר זה מחלוקת היא לראשונים ו"ל וכו' עד אבל כרז בעל המחזור ור"ע הלוי ורשב"א ור"א כולם סבורים דלי"ת גלמן לומר פרעתי דמני מטעם לומר שערך בידי מאי בני והביא רבינו לרבותיו וכו'. ואולי לא אכניס רב"א וכו' אבל דלי"ת ירבה לקבוץ קבעלי דין ואם יראה בעיניו שהאחד דבריו מכוונים מן האחר יטה דרין לזכותו ועל כיוצא בזה לאמר אין לו לדנין אלא מה שכתבו רואות ישייון משם. מאי אמרת בנ"ד שמה הלוה החייר השער בתלמוד דלי"ת לטעון קטויה אם כן לנלוה בשער נמי ניומה אם ונמלט בשער אמרתי אפילו נגד לקוחות מאחר שהלוה לא היה יכול לטעון פרעתי משום שערך בידי מאי בני טורף אפילו מלקוחות ובשנועה אם כן בנ"ד ס"ג ל"ג. וכו' מהרמ"א בבג"ה ו"א דלי"ת יכול לטעון פרעתי על הכיחיה דין ואין לדנין בזה אלא מה שציינו רואות עכו"ל. ועוד נראה לפי הדיון דאפי' למי שסבור דגלמן לומר פרעתי בכתב ידו מ"מ הכי דכהה נאמנת בשער אין הלוה גלמן לומר פרעתי לבי"ע משום שאלו פרוע לא ה' מניחו יבדו כמו שכתב ספור ס' ה"ל א"כ היו לכ"ע כמו שכתב בעדים אלא דלי"ת יכול לטעון מתעבדותו ואפי' דבני מלוה בשער אינה פלוגתא בין הפוסקים אם מושגים לנאמנות גבי לקוחות אפילו היכל דפירש כמו שכתב הסוד ס' ע"א וכתב בשם הר"ש ו"ל והאידולא דנפיק רמאי כהן להקטיר כדברי ר"א וכו' ישייון משם הכיני לפיין אפי' הכי דכתוב דנאמנות בשער עליו ועל כל הבאיים מכתב ולקוחות בכלל מ"מ אין נפטיון מהקדמות אלא בעפוחות והפטעם כתב הר"ש פרק כותב דחיישיין לקטויה שמה פרעו והשחיר לו השטר ולכן אינו גובה אלא בשנועה אבל בשנועה מיהא בני ס' נמי בנ"ד ל"ג דמ"מ הנאמנות מושגיל שיכול לומר שערך בידי מאי בני כמו בתלמוד בשער רק שמשום קטויה לריך צנועה הלוה משום דלי"ת לה קלא כרי שיכולת הלוקוחות ליכר מלקוחות ואינו יכול לטעון מהלקוחות. ועוד בנ"ד ל"ב למיחש לקטויה דהא ידוע הוא לכלוף מה"ק ומפורסם לכל יושבי על מדין כי כל חשבונות של ר' פלוגי הלוה היה בכל פשט שחשב אותו המלוה לפני הלא"ה מה"ק ונפמי הקול י"ו והדיינים בכל פשט אמר שפלוני המלוה כבר נפרעתי ממה שכתבתי וכל הלא"ה מה"ק ומכ"ק הכחישו בכל פשט שאין טוב כרי חוב. וקטויה לא שייך לומר אלא הכיני שהלוה הוא מורה ואומר שאינו פרוע אבל בנ"ד אם היה קטויה היה לו להודות לא דברי המלוה שלא נפרע :

ראם יחשקם מתקנת לומר א"כ אדריבא גרע טיפ טעם הלוה הוא אומר שפרעתי אף אחה אמור לו שאינו כן דמאתה שהוא בעלמו מורה שלא פרע אלא בזה עמנו לו ע"י מה"ק חוה ימכר שאינו כרי חובו של המלוה א"כ הוכחה שלא פרע לו בזול זה נבוא דבר ודומה לזה דכהה הר"ש בנשואה כלל ס' ע"י בנשואה לרובין חובע משמעון מנה והשיב מנה היה ס' אללי אף פרעתי כי בפנין דברתי עם אמי שתתן לך בעדים וכו' עד ושמעון רוצה ליטבע שפרע לו זה המנה לא הוא חרר בעדו. והכשיני שמעון חייב לפרעו אותו המעון לראובן וכו' שכתב הוה מורה לו שנתחייב לו אלא שהוא אומר שהוא

כזה שיחיו הפירות תמיד עונמים בנין חוה רע לומר בזה שאמרו פרק"א תחת פירות קמ"ץ שאין זה פירוש דברייהם אלא שרלוס לומר שבענין יאלה הפירות ולא שיחיו מונמים בנין. ומה שר"ל לומר שטוב הוא יותר שיחיו הפירות מונמים מתחת השטח לנלוה ממנו ולא פיקר אדריבא בא עדיפא שאלכס משום דשחזא אפילו אם יזמן זמנא דלא תלו וכו' ס' שלם יחיו הפירות כדי פרקויה פיקר לה מוליה כמו שפירש"י ו"ל אבל אם יחיו הפירות מונמים בנין כשיבא עת האורך לפדוזה ולא יהא בפירות כדי פרקויה לא יוסוף אז כנעל מחלו כי יאמר שלא תקנו לו אלא לפדוזה בעד הפירות מונמים ולא להסיף מיכרו. ודבר פיקר קושיא לתרתי ואיפשר אלא ר"ל מה ראה הכהן בדברייהם לומר שהקנו מונמים תחת מעשי ידיה ופרקויה תחת הפירות. וא"כ לפי זה יכולה להטעה שחזר איני מיונמת ואיני עושה. ולמה לא תקנו להסיף מונמים תחת פירות ופרקויה תחת מעשי ידיה דשחזא אי אמרת איני מיונמת ואיני עושה לא כלום קאמרתי כמו שפירש"י ועכ"פ תיהא מהחייבת תמיד לעשות מנייהא אלא לא כן חאמר איני נפרדת ואיני עושה חוה אינו קפיה שחאמר כן דשנמלא במונמות כשהיא רואה שיספוק לה מעשה ידיה ממונמותיה היא אומרת איני מיונמת ואיני עושה. אבל פרקויה שמה לא חשפיקי מעשי ידיה כדפי פרקויה. ועוד כמו שכתבו הסו"ס למי שנייהא חפילו תחזר איני נפרדת וכו' אין שומעין לה בל"ל חתמה בין העכו"ס. וכן אם חאמר איני מיונמת ואיני נוחתה לך פירות זה אינו קפיה ל"כ שהכח אלהה ככפי מלונ. ומשי תקנו מאי למנו וכו' פי' מנועה מאויים ומקיימין הם ולכן תקנו לו לנעל בעד המנועה גם כן דבר מאי וכתיב ואלה יצאנו מעשה ידיה. ופרקויה הוא דבר שאינו קפיה לך חקנו לו גם כן תחת פרקויה הפירות שהן גם כן איני מניין.

שאלה רג : ועל דבר שהפטרונים של היחומים הלוה מעות שיחומים בדביית קולא הלל גם כן דין פשוט הוא שכתב המרדכי וכו' מביאו בעמ"ס ר"ה ס' ק"ו ו"ל שהפטרונם על היחומים שהלוה מעות היחומים בדביית קולא אם הלוה הרויה כ"כ חייב ליתן לבסוף ואפילו לא חתמי כמאן דחתימי דמי ומפרש הכ"י דבריו דהיינו שהם הלוה הרויה כ"כ שיעלה ח"י הרויה בסך הדיביית שהתנה עממם אז הוא נועל ח"י הרויה לתקנו ותקן הכ"י מחויב לתן להם לשיחומים בעד הדיביית שהתנה עממם זאת הובן ענין פירושו אף שאין זה לטוב אבל אינו מחויב לתת לבסוף כל הרויה ע"ש וא"כ בדר מחייבים הלויין ליטבע מה שהרויה עם מעות היחומים ואם יעלה ח"י הרויה בערך הדיביית שהתנה עממם ליתן לבסוף מה שקצ"ל. ואפי' אם הדיביית כ"כ עכ"פ מחייבים ליתן לבסוף ח"י הרויה. אבל אם ישכנו שלא הרויה עם מעות היחומים כלום אינם מחייבים לתת לבסוף פרוע שאין מחייבין כמעשה היחומים אלא בבאבן ריבית אקדוב ולתקן ומהם הפסד כן הוא מסקנת הפוסקים והכי נקטויה אפי' שמה"ר"ל ראה לבסוף צדוטה של היחומים מפוסמים אברהם כמו שכתב הכ"י ע"ש ובכ"פ חשביק ולאחר שנים וקטויה וממנו בימי הסורים כרז חדוה וטלה דננייט וקטויה. כה דברי ש"ב וביס"ך הסרוד מאיר וכו' :

שאלה רד : שגמחתי פורח היינו ערודים. על כן לא היינו יכולין להעביר כנעלותיהם. להאריך בדחיית מחכמי הגמרא ודברים החמודים, ואשיב בקצרה על דבר שאלתכם אשר נחלתם על אשר קבלתם עליכם בקשר לחי' הסודות והללה בכל בקר צהלתו בקום ג' פירוטות ואלה הם יאלה מכת טוב אונס. ועשה איזה יחיד מנה סוף התקדמותו בכתב החירף העשויים משימס לבי' קדום שיאריך יחוד שערדין לא הגיע זמן הכחה תפילין. והוא מושג ע"פ הושר הממסיר שי"א החסד מניחו לבי' לבטח בחפ"יין ואיזה ואם כן ח"א לו לקיים שהתקדמותו אם חייב אותו יחיד הקנם ליתא אם לא. וזה תמייה שהאלה אם שאלו זה לטובת מעמ :

תשובה : הכה נראה לדמות עמין זה למחמי"ה דפ"ג דנדרים דתקן כהס"ד נדרים החייו תמיים דברי ר'יונין וכו' ועד ונדרי שנגוה וזקן הכה חס"ד כ"ך דף ב' במתמיח נדרי שנגוה כינר וכו' עד ראה אותו לוכדין חתיים ואמר הכי עליך הרבן ומתלא אצלו ואחיו וכו' עד ובי' אומרים אלו ואלו מותרים וכתב הסוד על זה שאינו נדר לפני' שלא פירש בהן כיון שהדבר מוכיח שאין חרס האורכ פירושינו על אצוי עט"ל ומנה למי ג"כ רבינו יוחסן שכתב שנכע שלא יעשה כך מעטעם שקי' סבר שהוא איסור גדול ואח"כ נחודע לו שאין